

som vi desværre kender for mange af herhjemme, som kortvarigt blusser op til en hæftig Voldsomhed, men som, naar Sagen er ført til en eller anden Afslutning, er glemte. Vi kender i den vestindiske Sag saadanne Agitationer. Disse Personligheder tager Magten i Pressen, og idet dette sker, ser det ærede Medlem fra Ringkøbing, at nu kan denne Sag benyttes politisk. Saa kaster han hele sit Partis Fortid i denne Sag til Side. Skønt det, Regeringen har opnaaet, indeholder Vilkaar for Afstaaelsen, som er uhyre gunstigere end de, der nogen Sinde tidligere har foreligget, og skønt det indeholder ogsaa et Tilsagn, som han tillægger særlig Betydning, sætter han det altsammen paa Spil for at føre den Politik frem, som han i den sidste Tid har arbejdet for her i Rigsdagen under Modstand fra store Dele af sit Parti, nemlig at fremkalde et Valg til Afgørelse af de politiske Forhold herhjemme nu under Krigen.

Det ærede Medlem sagde, at naar nu Regeringen udtalte, at saa kunde man altsaa tage Valg, kom man vel ikke til at høre mere om Farerne. Disse Ord maa det ærede Medlem rette til sine Meningsfæller i den Aktion, som for Øjeblikket rejses her paa Rigsdagen, til det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem kender fra Møder her i Rigsdagen min Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet om Valg. Jeg har tidligere udtrykt den. Jeg har sagt, at det vilde være yderst beklageligt, om vi herhjemme under den Verdenssituation, som foreligger, og som formaner os til, hvis det er muligt, at samvirke om Landets Sager, ikke, naar Spørgsmaalet om Valg melder sig, skulde kunne opnaa Enighed i alt Fald om den Ting, hvorvidt Valg bør afholdes eller ikke, og derfor sagde jeg, at paa et vist Tidspunkt forekom det mig, at denne Sag var ved at ligge saa ulykkeligt som vel muligt, nemlig saaledes, at et stort Parti bestemt modsatte sig Valg under Paakaldelse af, at det havde Ret til at kræve, at Valg ikke afholdtes, og et andet stort Parti her i Landet bestemt krævede Valg. Men jeg tilføjede, at hvis Sagen kom til at staa saaledes, at vi ikke kom ud over den ulykkelige Situation, at vi end ikke kunde blive enige om, hvorvidt Valg skulde afholdes eller ikke, maatte, hvis et stort Parti fastholdt sit Krav om Valg, Vægtskaalen synke til Fordel for Valgenes Afholdelse, thi det, som skulde opnaas ved ikke at holde Valg, kunde da ikke erhverves og bevares. Hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing den Gang havde

kunnet føre sin Krig vedrørende Valgs Afholdelse igennem, saa at hans Parti den Gang havde krævet Valg, saa var Valgene blevet afholdt. Det ved det ærede Medlem. Men det ærede Medlem ved ogsaa, hvorfor han ikke kunde det, nemlig fordi der i hans Parti var en stor Fløj, som mente ligesom andre indenfor forskellige Partier, at det var rigtigst at undgaa Valgene, og derfor valgte man at svare: Stemmer ikke.

Nu derimod foreligger der en Stilling, hvor det ærede Medlem ikke mere møder Modstand fra Højre mod Valgenes Afholdelse og har kunnet overvinde Betænkelighederne hos sine Meningsfæller. Dette har kunnet ske paa Baggrund af den hensynsløse Agitation i det vestindiske Spørgsmaal, som er rejst, paa Baggrund af den ophidsede Stemning, om hvilken vi alle her i Landet ved, at den vil blusse op og falde ned. Denne Stilling benytter nu det ærede Medlem til at fremkalde disse Valg. Nu vel, saa foreligger der Enighed mellem alle Partier om, at Valg bør afholdes, og saa er da i alt Fald den ulykkelige Stilling undgaaet, at vi ogsaa skal strides om, hvorvidt det var rigtigst, at Valgene afholdtes eller ikke. Der kan blive nok at strides om endda ved disse Valg. Men jeg gentager, hvad jeg begyndte med, at i det Øjeblik det ærede Medlem nu faar sine Partifæller her i Folketinget til at stemme imod denne Traktat, og han faar sine Partifæller i Landstinget til at gøre det samme, saa at de nu i Modsætning til, hvad de gjorde i 1902, forkaster en Traktat, som i alle Henseender, baade med Hensyn til Vestindien og med Hensyn til, hvad den yderligere aabner os af Udsigter, er langt gunstigere end Traktaten af 1902, sætter han alt det herved vundne paa Spil. Det ærede Medlem skal vide sit Ansvar.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Den højtærede Udenrigsminister hævdede, at han allerede havde forandret sit Standpunkt i Gaar med Hensyn til Omtalen af Faremomentet i det vestindiske Spørgsmaal. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorfor den højtærede Udenrigsminister saa udtalte overfor mig, der netop havde paapeget dette hans forandrede Standpunkt, at det maatte bero paa en Misforstaaelse fra min Side. Nej, det er først i Dag, den højtærede Udenrigsminister er blevet klar over, at han ikke kan